

[Tinning]

på den. Det forekommer mig, at redegørelsen helt igennem er uinspireret og tangerer det gabende kedsommelige. Det forekommer mig også, at debatten bevæger sig på samme niveau, og det forekommer mig om muligt endnu værre, at jeg ikke selv vil være i stand til at ændre afgørende ved dette forhold.

Jeg tror, at hvis der skulle være sket bare en lille smule i debatten i dag, hvis vi skulle have haft bare en lille smule sus hen over stolerækkerne, så skulle vi have diskuteret starten på Energiplan 86. Det, alle siger er grunden til, at det hele er så tyndt i dag, er, at nu skal vi have en Energiplan 86.

Ministeren har lovet eller sagt til energipolitisk udvalg, at når arbejdet med planen er mere fremskredet, og når hovedlinjerne for energiplanen begynder at tegne sig, vil han være indstillet på at deltage i en nærmere drøftelse med udvalget af den energiplans hovedindhold.

Hvis ministeren var kommet til mig og havde sagt: hr. Tinning, hovedlinjerne er endnu ikke begyndt at tegne sig for mig, så jeg ville høre, om ikke vi kunne vente et par måneder; så vil jeg til gengæld love, at der vil komme en redegørelse med en smule kød på, som vi kunne diskutere – så havde jeg sagt: ja men lad os vente et par måneder; lad os vente, til ministeren har noget, der bare ligner hovedlinjerne til en energiplan, så kan vi diskutere det, fremfor at ministeren nu er forpligtet til at komme med noget, som vi andre er forpligtet til at kommentere, og så går det derudad.

Jeg skal derfor i al korthed springe hele den del af ministerens redegørelse, som handler om andet end Nordsøen, over. Det var da de første 10 sider. Vedrørende Nordsøen synes jeg til gengæld, der er grund til at komme med nogle bemærkninger, mest fordi der faktisk er sket en hel del, siden vi sidst havde det oppe.

Vi har den situation – jeg tror, det var hr. Riishøj, der var inde på det – at vi på den ene side eksporterer gas – og redegørelsen handler også om de mange muligheder for gaseksport – og på den anden side importerer kul. Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at der nok er grund til at stoppe op og sige til sig selv: vi ved godt, at vi lever i en tid, hvor ordet »eksport« er et af de mest positivt ladede ord, man overhovedet kan støve op, ud over »firkløver« og »optimisme«. Men

alligevel skulle vi måske spørge: er det så vigtigt at få eksporteret den gas så hurtigt som muligt, så dyrt som muligt, eller er det vigtigere at forsøge at anvende de ressourcer, der ligger derude, på en samfundsmæssigt mere hensigtsmæssig måde? Deri kunne ligge at eksportere noget mindre og til gengæld bruge det indenlandsk mere fornuftigt. Det synes jeg bestemt der er god grund til at diskutere.

Jeg mener også, der er grund til at diskutere situationen, hvor vi har fået at vide af energiministeren, at i 1985 har kulbrinteskatten indbragt 90 mill. kr. Samtidig har vi den særlige konstruktion, at når DORAS har en fortjeneste, bliver 90 pct. af det, de tjener, naturligvis straks inddraget og puttet i statskassen. I 1985 var det 240 mill. kr. Det vil altså sige, at når der kommer noget ud af de aktiviteter, der udfolder sig i forbindelse med olierøret, så ryger pengene lige i statskassen.

Kulbrinteskatten fungerer som bekendt fuldstændig håbløst i forhold til de forhåbninger og forudsætninger, der var for den. Jeg mener, det er en situation, der bør laves om på. Socialdemokratiet er kommet med et beslutningsforslag om en skærpelse af kulbrintebeskatningen – man kalder det en fremrykning – og det synes vi er en udmærket idé. Under alle omstændigheder er det fuldstændig grotesk, at vi har en kulbrinteskate, som ikke giver noget. Til gengæld skal olierørsafgiften give staten indtægter i forbindelse med Nordsøaktiviteterne. Det er da i bund og grund absurd. Endnu mere absurd er det selvfølgelig, at vi har en gaskontrakt, som medfører en gaspris, der er helt vanvittigt råbende høj. Under alle omstændigheder skal denne kontrakt, som vi har sagt det før, selvfølgelig genforhandles, stod det til os, hvilket det ikke gør endnu som bekendt.

Så vil jeg godt sige nogle få ting om DANOP. Jeg mener, at det ikke er noget tilfælde, når den konstruktion indbragte Holger Lavesen en forside på Børsens Nyhedsmagasin. Det er heller ikke noget tilfælde, når man kalder det en genialitet derfra, og jeg tror heller ikke, det er noget tilfælde, at fru Lone Dybkjær siger, at det indebærer mange fordele med dette samarbejde mellem staten og de private, uden i øvrigt at beskrive de fordele nærmere. Hvorimod fru Birgith Mogensen selvfølgelig beklager sig over, at der stadig væk er noget som helst, der dufter